

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- *заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,*
- *пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,*
- *сви оптужени,*
- *браниоци, адвокати Градимир Налић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, који ће на данашњем главном претресу мењати и адвоката Здравка Крстића, Миладин Живановић, Јасмина Живић, Бранко Лукић, Бранко Димић, Гордана Живановић, Слободан Живковић, Бранислава Фурјановић, Миодраг Планојевић и адвокат Радослав Шошкић.*

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес ЈЕ ЈАВАН.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 42 минута изношењем одбране оптуженог САШЕ СТОЈАНОВИЋА, па се из суднице УДАЉУЈУ остали оптужени који нису изнели своје одбране и саопштава им се да ће следећи главни претрес бити 15. октобра 2008. године у 9 часова и 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, имамо тројицу оптужених још који нису изнели одбране, Бачић, Косијер и Саша Стојановић ће сада износити одбрану.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да сачекају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, видели сте на овим претресима да могу да иду и чули су 15. октобар у 9 часова и 30 минута. Саша Стојановић, изволите.

ОПТУЖЕНИ САША СТОЈАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели ову оптужницу?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Разумео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је јасно зашто сте тужени?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли одбрану изнети?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Остајем при ранијем исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли износити одбрану, испричати у вези овог догађаја, да чујемо?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ако је потребно, ја могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због већа и због свих осталих.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У Ловас сам отишао почетком октобра 1991. Неко од познаника ме је обавестио да у пограничном подручју војска има проблеме са диверзантским групама и да треба елиминисати те групе које су пресецале комуникацију и нападале војне конвоје. Зона дејства је била у пограничном подручју у неком мочварном и шумовитом пределу. Ја нисам имао времена за припрему, пошто је то требало већ сутрадан да се крене и спремио сам се тог дана када сам обавештен и сутрадан сам сачекао неко возило или аутобус код «Сава центра», али не знам, не могу тачно да се сетим, да ли ме је неко мање возило одвезло до аутобуса или сам ушао у аутобус код «Сава центра», на ауто-путу. Аутобусом смо дошли у Шид и тамо смо у територијалној одбрани задужили униформе и вероватно евидентирани. Тај процес је трајао доста дуго и већ се смркло. Када смо то завршили, пребачени смо у Товарник. Тамо смо преспавали у некој напуштеној кући поред цркве, а затим смо сутрадан у јутарњим или преподневним сатима, одвежени у Ловас, такође аутобусом уз пратњу оружану.

Када смо стигли у Ловас, село је већ било заузето од наших снага. Ми смо добили наоружање и у задрузи у радионици пољопривредне задруге, како сам касније схватио, смо извршили одмашћивање наоружања и распоредили се по објектима у којима смо боравили наредних дана. Ја сам смештен у једну стамбену зграду у центру. Та зграда је имала, мислим три спрата. Добијали смо задатке чување страже на положајима око села и заседе.

Критичног дана када се десио овај догађај у детелини, ја сам се затекао испред школе, пошто сам ишао на доручак у школу где је војска доручковала и пришао ми је један од наших бораца, сада сигурно знам да је то Хрњачки. Ја сам га тада знао само као «Сајџију», нисам га добро познавао и рекао ми је да војска, тј. партизани су кренули у неку акцију и да би требало да будемо ту на располагању. После кратког времена, наишао је Борисав Михајловић и ја сам га питао о чему се ради, о каквој акцији се ради. Он је рекао такође да партизани спремају акцију претреса терена око села и да они који су слободни од наших бораца, немају нека задужења, би требало да се прикључи, јер војска очекује помоћ. Заједно са Мијом Вукосављевићем који је био са мном испред школе, сачекали смо да нам се подели муниција и додатна опрема за такву акцију. Међутим, нико нам ништа, нико нам се није обратио и није извршена никаква припрема, нити информисање, а испред школе се скупио већи број војника. Ми смо чекали да се крене у акцију и да нам се неко обрати, међутим, такође са тим војницима који су се скупили испред школе, било је и доста других бораца, сада да ли су све територијалци, добровољци, ја не могу тачно да знам, али део војника је кренуо, део војника је кренуо и убрзо се вратио. Морам да напоменем да је пре тога била нека расправа, међу тим војницима је била нека расправа, овај, мени се то уопште није допало. Ја сам видео да то нешто овај није организовано. Значи део војника је кренуо негде и убрзо се вратио. Затим је цела та група отишла према задрузи. Ја сам стајао на углу између, на углу, на раскрсници испред школе, значи то је угао улице која иде према задрузи, једне бочне улице и чекао сам шта ће даље да се деси. Шетао сам се и са једне и са друге стране школе. У следећем тренутку видео сам да се формирала велика колона од војника, цивила за које сам претпоставио да су неки притвореници или касније, мислим сам сазнао и колона је кренула. Значи, та колона је била јако дугачка, практично је дошло скоро до школе, када се формирала, чело колоне је било практично дошло до школе. Колона је кренула, а са леве и десне стране улице уз колону се кретао изванредан број цивила, било је и жена и других бораца које нисам, за које нисам знао коме припадају, али они су очигледно пратили колону из радозналости.

Пошто ми је то било јако чудно, из разлога који не могу да објасним, ја сам пребројао све људе у колони колико сам могао и видео сам да тај број људи у цивилним оделима и радним оделима и неким плавим униформама, је по мени 56. Ја сам изјавио у истражном поступку да је то било 56 или 65, али сада 65 је превелик број, значи 56 је у том тренутку када су пролазили поред мене, био број који је реалан. Број бораца је био око 45 комплетно обучених, за које сам сматрао да су

војска, у две нијансе маскирних униформи и касније сам, касније знам да је нас шесторица добровољаца било са њима и можда десетак или мање, још један мањи број неких људи које нисам могао да препознам ни као војнике, ни као добровољце, али мањи број од десет људи. Мислим да је укупан број наоружаних људи који је био у колони у тренутку када је пролазио поред мене, био 54, с тим што када је колона пролазила кроз центар села, тј . поред школе, ја нисам сигуран да ли се неко од оних људи наоружаних који су стајали у центру, прикључио или је неко изашао из колоне. Значи, о броју о коме говорим је у тренутку када су прошли поред мене. Покојни Миодраг Вукосављевић и ја смо се прикључили на зачељу, мада смо били у недоумици да ли да се прикључимо или не, јер нисмо добили ни муницију, ни додатна средства која су потребна за претрес терена, како сам обавештен да треба да се изврши око села, а ја нисам имао довољно муниције код себе, имао сам само тридесетак метака, јер нисам ни био спреман да кренем у акцију, дошао сам на доручак у ту кухињу у школи. Ми смо били неодлучни и било нам је врло необично присуство тих цивила у колони. Двоумили смо се шта да радимо и ја сам себи објаснио, пошто сам видео доста велики број да њих има плаве радне униформе, радна одела и неке плаве униформе, претпоставио сам да су у питању радници, пошто је колона кренула према излазу, овај, из села, а тамо се налазе неки привредни објекти које сам видео када сам долазио у село, неки силос, ја сам претпоставио да они треба да раде нешто, па да су поведени успут и тада смо Мија и ја кренули за њима.

Пешачили смо нешто више од хиљаду метара, али не знам колико је то требало да се пређе, али у сваком случају, више од двадесет минута, пошто се колона споро кретала. После хиљаду, рецимо хиљаду и двеста метара, колона је, чело колоне је скренуло десно и ушли су у једну њиву која је засејана детелином, а део људства је остао на путу, задњи део колоне је остао на путу. Непосредно пре скретања колоне у ту њиву, ја сам уочио са леве стране на једном благом узвишењу неки објекат, на растојању од 400 метара, више нисам могао да проценим, пошто је та страна узвишења била покривена неким растињем и учинило ми се да је, пошто када смо долазили до тог, када смо дошли до те њиве, у даљини се чула пуцњава из правца силоса, али значи из његове позадине. Чула се пуцњава и пошто сам уочио тај објекат који ми је био јако сумњив, ја сам обраћао повремено пажњу на њега и у једном тренутку ми се учинило да се профил, слика на врху тог узвишења променила, да је неки детаљ нестао и био сам се забринуо, да не дође до дејства по нама и обратио сам се војницима који су ми били најближи. Било је можда пет људи који су, њима сам рекао да не можемо стајати на путу тако, да би

требало да обратимо сви пажњу, бар ми који смо на путу, да обратимо пажњу на ту леву страну и део војника је сишао у канал са леве стране и осматрао ту падину, док је предњи део колоне већ био у детелини тој.

Следеће што сам видео, да су се распоредили по ширини детелине, испред су били људи у цивилним оделима, у тим радним оделима, иза њих је био строј војника, на растојању од око двадесет метара и кренули су уздуж те њиве према силосима. Ходали су лагано. Са том групом, пре ћу рећи притвореника, ја сам касније у разговору са људима, информисан да су они ипак били притвореници. Са притвореницима се кретала и група наших бораца, пет или шест, мислим да је шест било. Они су били непосредно иза притвореника, на левој страни. Ја нисам много обраћао пажњу на њихово кретање, али оно што ми је, што ми је остало у сећању, да су врло пажљиво ходали и пипали су ногама испред себе где ће нагазити, како притвореници, тако и војници, сви су пажљиво ходали, а ова група бораца која је била одмах иза притвореника на левом крају, на левом крилу, се кретала неравномерно, ишли су мало лево, мало десно и Косијер кога сам уочио је отишао напред и изравнао се са првим притвореником на левом крилу. Значи он је био са њим, практично уз раме. Следеће што сам, у следећем тренутку је дошло, чуо сам да је неко викнуо нешто кратко, као «ево». Настала је тишина, али ја нисам уопште обраћао пажњу више на детелину, јер то мени није изгледало нити опасно, нити озбиљно. Значи док сам осматрао и даље узвишење на левој страни, чуо сам да је неко викнуо «ево» и после извесног времена дошло је до експлозије. Ја сам се окренуо и видео сам два стуба дима, један је био на левом крилу, непосредно испред људи у том првом строју, а други стуб је био паралелно са тим, значи паралелно са стројем, али на десном крилу и мало ван и мало више десно. Имао сам утисак да је напад минобацачима, а да нисам чуо звук мина које су долетеле, тако ми је то изгледало. Видео сам да је већ изван број људи се бацио на земљу, а други су у том тренутку залегали, а неки су падали погођени. Строј војника који је био иза првог строја, потом је отворио неконтролисану ватру према силосима. Ја сам видео поготке на том силосу и тим неким објектима који су били испред силоса и на растињу које је било испред тих објеката и поготке сам видео на левој страни, на левој и десној страни, јер већина ватре је усмерена уздуж њиве и петнаест степени лево и десно. Пошто је један број бораца који су остали на путу отишао мало напред и налазио се на самом путу и на страни насипа, јер пут је постављен на узвишењу, на насипу. Они су били захваћени том ватром и видео сам панично скакање и истрчавање у канал поред пута, да би избегли погађање, јер око њих је бусење подизано ударима зрна. Неки од људи који су били на путу, војника

викали су «прекини», чим је почела паљба, викали су «прекини, прекини», али то није имало ефекте, јер је бука била огромна и паљба је практично спонтано прекинута после кратког времена. Ја не могу да одредим колико је то трајало, можда десет секунди, можда мање, али релативно кратко је трајало. Када је паљба завршена, група бораца је утрчала у детелину и извлачила наше рањенике. Наших су рањена три човека, Јован Димитријевић и још два мени непозната борца. Ја сам видео да Драган Бачић извлачи Јована Димитријевића који је био у потпуно несвесном стању, уствари, ја нисам знао да ли је жив. Бачић је извлачио Димитријевића, два или три борца су притрчала једном од наших бораца који је био напред са притвореницима и који није могао да се помери. Трећи рањеник је покушавао сам да се извуче, тетурало се, био је погођен у пределу левог ока. Колико сам ја могао у том тренутку да видим, страховито је крварио и колико сам видео, погођен је у пределу леве слабине. Крварио је и са предње и са задње стране, ја сам помислио да је упуцан од наших војника који су отворили ватру. А уочио сам и једног војника који се удаљавао од тог предњег строја притвореника, скакајући на једној ноzi, али нисам видео да, нисам видео трагове крви.

Настао је велики неред и паника и требало је времена да се људи мало смире. Неко је викао да је у питању мина и да се један од Хрвата бацио на мину и тада је то изазвало још већи немир међу људима. Ја сам уочио са пута и са позиције на којој сам био, уочио сам трагове у тој детелини, али тек пошто је неко рекао да се Хрват бацио на мину, ја сам уочио неке трагове и скренуо сам пажњу борцима око себе на то. Они су пришли и осматрали, добацивали су притвореницима ножеве и неке погодне предмете. Притвореници су пресекали жице потезне, да ослободе пролаз и тако су извукли своје рањенике и они су изашли.

Када смо покушавали да се организујемо, одмах су послата два борца у село по помоћ, значи, одмах после престанка паљбе и када се схватило да ту има много рањених људи. Два борца су послата у село по помоћ. Први је Зоран Косијер, а други је дечко кога сам тада знао као «Сајција», сада знам да се он зове Слободан Хрњачки, сада је покојни. Они су отрчали по помоћ у село и успут су бацали опрему са себе да би брже трчали.

Када се ситуација решила по питању овог извлачења рањеника и осталих преживелих, на лице места је дошао камион у коме је био Зоран Косијер са мени, са још једним мени непознатим човеком. Притвореници су своје рањенике убацили у камион, а наши рањеници су одвежени мањим возилом, мислим да је било војно возило, кампањола, мада нисам потпуно сигуран. Непосредно пре доласка возила која су одвезла рањенике, на лице места из правца Товарника дошло је војно

возило кампањола из кога је изашао старешина, ја не знам, официр или не знам ког чина и видео је шта се дешава и ја сам само приметио да је човек био запањен, врло се узбудио и разговарао је са борцима на путу, мада тај разговор је уствари била вика и не знам шта је он рекао и о чему су причали, али то је био доста оштар разговор и он је очигледно био потрешен призором, уопште тим догађајем и отишао је према селу после кратког времена.

Такође, овај, значи он је дошао одмах, врло брзо после експлозије и паљбе, а непосредно пре доласка возила за превоз рањеника из правца Товарника, је дошло још једно војно возило из кога су изашла три униформисана лица. Најмање једно је било официр или подофицир и такође сам видео да су били запрепашћени оним шта се дешава, али не знам о чему су разговарали са војницима на путу. Када се све завршило, када су рањеници одвежени, ја сам се са Мијом и мањом групом бораца вратио у село, а остали војници, борци су се практично неорганизовано вратили у село. Тамо сам разговарао са Борисавом Михајловићем, који је хтео да сазна детаље о догађају, а био је већ обавештен од бораца који су се вратили пре мене, али није могао да верује да је тај догађај био тако трагичан и да је имао толико размере. Хтео је од мене да чује праву верзију, сматрајући да су претходни његови саговорници претерали у опису догађаја. Ја сам му објаснио у кратким цртама шта се десило и после тога сам отишао да се одморим.

У вечерњим сатима је неко дошао и рекао ми је да треба да одем у школу и да тамо објасним неком од старешина шта се десило. Ја сам отишао и тада сам упознао потпуковника Димитријевића, први пут сам га видео, тада смо се упознали и такође сам њему објаснио шта се десило. Он је постављао питања, врло слична оним питањима на која сам одговарао у истражном поступку. Било је очигледно да је човек у неком стању депресије и нисам баш ни сигуран да је био у стању да разуме све што сам му причао. После разговора са њим, вратио сам се поново у стан у коме сам спавао, а сутрадан је дошла војна полиција која је такође вршила, узимала изјаве од сведока и учесника догађаја. Ја сам позван и њима сам дао једну изјаву, а два или три дана после догађаја смо добили наређење да се вратимо, да напустимо Ловас. Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, господине Стојановићу, Ви сте приликом давања Ваших личних података истражном судији, када Вас је питао где се водите у војној евиденцији, Ви сте рекли при бригади Савезног СУП-а?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим одакле то да се у тој војној евиденцији водите и, мислим, он Вам је тада рекао, па то не постоји Савезни СУП?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, рекао ми је оно што и ја знам. Ја сам последњи пут ангажован 1999. године, када је био сукоб са НАТО пактом и тада сам ангажован као припадник бригаде Савезног СУП-а последњи пут. Од тада ме нико више није позвао, нити да ме обавести о промени структуре јединице, промени имена или укидању јединице, нити ради раздужења опреме. Значи, ја званично не знам ништа, нити сам се интересовао. Мислим да није битно за случај, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, занима ме, откуд то да се Ви водите при неком СУП-у?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Мислите уопште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште, да.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја сам војни рок служио као војни полицајац и у оно време била је пракса да се за јединице Савезног СУП-а узимају људи из специјалних јединица. Значи, врло често падобранци који нису могли да због неких разлога остану у резерви, у падобранској јединици, диверзанти, војни полицајци и уопште људи који су у војнотехничком смислу, мало боље обучени и који имају карактеристике у смислу поузданости боље. Претпостављам да је то тако, да сам тако постао припадник резервног састава бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте Ви пре ових догађаја били ангажовани на неким ратиштима?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Мислите 1991.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Био сам у Тењу код Осијека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у којој Ви организацији, у којој формацији, на који начин овај Ваш одлазак тамо, прво у Товарник, после у Ловас и то? Кажете, неко ме позвао, тако нешто, мислим, само ми мало објасните, да ли сте Ви припадали неким јединицама «Душан Силни», да ли можете то мало да појасните, ко Вас је позвао?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Позвао ме је познаник кога сам знао од раније са терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате сада, како се зове тај познаник?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Није битан уопште за овај поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није битан, него ме занима уопште у којој то организацији Ви крећете, кажете «Сава центар» тамо одлазимо.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У то време прикупљање добровољаца је организовала странка Српске народне обнове и ја сам практично у

њиховој организацији отишао, али пошто нисам био нити члан, нити сам имао било какву обавезу, а обавештен сам у последњем тренутку, значи дан пре поласка, неко ме се сетио. Нисам чак сигуран ни да ли сам кренуо, да је полазак био, бар за мене из Нове Пазове где је седиште те странке. Али било би логично да сам оданде са осталим људима кренуо. Ја тога не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Пошто сам у последњем тренутку обавештен и практично сам придодат групи која је отишла на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли се сећате, да ли вам неко ту нешто се обраћа, да вам каже, где ћете да идете?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У Шиду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у Шиду, него уопште, почев од те Ваше путање, било Пазова или «Сава центар»; да ли се било где или у том неком аутобусу неко вама обраћа, не Вама лично него уопште групи, да вам каже где идете?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У аутобусу сигурно не, у аутобусу сигурно не, можда у Шиду, али ја сам пропустио тај моменат, јер сам имао проблема да нађем одговарајући број делова униформе, вероватно сам пропустио, али не сматрам да је то много битно, мислим за мене није било битно. Оно чега се сећам, везано за аутобус, да је кретање аутопутем и да тај аутобус није био испуњен људима. Релативно мали број људи је био у њему, можда двадесет, максимално двадесетпет, а није ни могло да буде више људи, зато што је путнички простор био попуњен неким материјалом, храном, медицинским материјалом. У сећању ми је неко млеко у праху, нека помоћ је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам, какву сте униформу Ви задужили и каква је била униформа, да ли је била једнообразна униформа осталих вас из тог аутобуса и да ли су у том аутобусу били и овде људи које спомињете да су тамо касније били са Вама, па и на том, да кажем?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Борисав Михајловић је био у том аутобусу, то сам скоро сигуран, покојни Миодраг Вукосављевић сигурно је био и вероватно Зоран Косијер и Јован Димитријевић, али не могу да се сетим. Вероватно су и они били, нема разлога да не буду, али не могу да се сетим да сам их уочио. Униформе које сам добио у Шиду су од чоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Драган Бачић оптужени ту са Вама?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Највероватније, не могу да га се сетим, али није било другог начина да дође, сигурно је био. Униформе су биле од чоје, сивомаслинасте боје, то је стари тип униформе Југословенске

народне армије и у Шиду смо скоро сви добили те униформе. Могуће да за извештан број људи да је нестало, пошто сам ја имао проблем да нађем делове униформе који ми одговарају по броју, могуће да извештан број људи није могао да се обуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била једнобојна униформа?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да, једнобојна униформа, сивомаслинасте боје, то је уобичајена боја у војсци била у то време. Могуће да један број људи није, за један број људи није било довољно униформи или одговарајући број, па нису обучени. Примио сам да дилема касније се појављује и да неки од наших људи објашњавају како су се затекли, како су касније имали маскирне униформе, али за мене, за мене, у мом сећању, мислим да смо скоро сви добили те униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ти људи које сада спомињете да су ето у том аутобусу, да ли Ви њих однекуд знате од раније или је то било Ваше тада упознавање са њима?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Миодрага Вукосављевића сам први пут видео, Бачића знам од раније, Зорана Косијера такође, Борисава Михајловића знам, Хрњачког се не сећам и нисам га познавао до тог догађаја, можда сам знао још пар људи, али мали број, у сваком случају, мали број људи сам познавао од раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јована Димитријевића да ли сте знали?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, одакле знате те људе од раније?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Из Тења, из Тења, место Тења код Осијека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и они били у Тењи на ратишту учествовали?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, неки од њих јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, рецимо?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не могу да се сетим тачно, Борисав Михајловић, свакако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, када сте стигли, кажете у Товарник, тамо сте негде преноћили и тако даље.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У напуштеној кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се вама тамо неко обратио у Товарнику, да је нешто са вама разговарао везано за неки ваш распоред даљи и тако даље?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да, дошао је неки човек и рекао нам је да ми требамо сугра да се пребацимо у то село у Ловас и да за нас неће бити посла, пошто је село већ заузето, што је нама било, некима од нас, нарочито мени, било је врло чудно, јер нисам имао информацију да

треба да будемо у неком селу. Ја сам се надао акцији у тој мочвари, у шуми некој. И рекао нам је да ћемо сутра бити пребачени у село, па ће се онда видети где ћемо даље ићи и ништа више од тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај човек, ко је то, да ли је то неко униформисано лице, неки цивил?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Униформисан је био, али не знам ко је био и светлосни услови су били јако лоши, био је мрак није било електричне енергије и то је уствари светлост свећа била, тако да, а нисам га ни познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте пребачени тамо до места Ловас?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Аутобусом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тамо када сте стигли у место, кажете ту сте негде у некој задрузи задуживали неко оружје?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, сада знам да је то задруга, то јест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада у том моменту не знате?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Радионица, то је отприлике била нека радионица за одржавање моторних возила и радних машина. Ту смо пребачени и ту нам је подељено оружје, у дворишту задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли се ту десио неки инцидент у дворишту задруге, да је нешто?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, дошло је до паљбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се догодило?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Тада смо добили пушке које су очигледно дошле из неког магацина и да су дуго чуване и биле су конзервиране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полуаутоматске пушке?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Полуаутоматске, да. Биле су конзервиране и маст која се користи за ту намену се врло тешко уклања. Ми смо почели са чишћењем оружја и тада је дошло до паљбе по објекту у коме смо били, зрна су ударала по зидовима и по крову. Били смо немоћни, пошто оружје је било расклопљено, неодмашћено, муницију још нисмо добили и практично смо били немоћни, а група бораца који су вероватно од раније били ту, је узвратила ватру и после неког времена чуло се пар експлозија и размена ватре ту у непосредној близини и после неког времена су довели два младића, донели су оружје које су одузели. То је инцидент.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су та два младића на било који начин били малтретирани или да сте Ви то видели?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, на улазу у објект група бораца која је била најближа наоружаних бораца, је почела да их туче. Борисав Михајловић и још један високи човек кога ја не познајем, су покушали

да спрече тучу и међутим, то је, нису имали у првом тренутку много успеха тако да су и они добили мало батина и Михајловић је после пар удараца пао. Добијао је ударце без намере, једноставно у тој гужви он је пао, а овај високи човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније, молим Вас, због свих осталих.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Добио је пар удараца, пошто је он човек нижег раста, добио је пар удараца у главу и пао је, а овај други човек који је такође покушавао да спречи тучу, немајући избора, узео је аутоматску пушку и пуцао је у ваздух и тако спречио даљу тучу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, шта се даље дешава са тим младићима?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Мислим да су одведени у неки објект, у неку просторију објекта, али нисам видео где тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у том простору у том дворишту?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да, нисам све видео, зато што је било доста људи се скупило и једноставно није било могуће, ја нисам прекидао рад на, мислим да је ситуација врло небезбедна и трудио сам се да што пре оспособим оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у том простору видели да су још неки људи затворени или тако нешто?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тада на том месту, ко вама се обраћа, ко вам каже где ћете бити смештени, шта ћете радити ту у селу, какве задатке даље ћете предузимати?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Мене и Миодрага Вукосављевића је одвео човек у цивилном оделу у објект у коме ћемо становати, али нико ми се није обратио, нити ми је било шта рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је Борисав – Бата Михајловић неки Ваш да кажем био ту претпостављени, надређени на било који начин?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Он је био човек од поверења као искусни борац и стабилна личност и могу рећи да је био један од ауторитета. Извршавао је задатке као и ми, али у каснијим, наредним данима, је контактирао са, сада да ли органима власти и војним органима, углавном био је веза између осталих, између нас и осталих војних структура. А док је могао првих дана је такође извршавао задатке на заседама и држању положаја на ободу села, док је могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како се Ви сада водите у селу, која сте Ви то формација, Ви, да ли је ту поред тог Борисава – Бате Михајловића било неко лице Зоран Обреновић, звани «Аждаја»?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да, познајем га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Познајем Зорана, познавао сам га, покојни је. Зоран Обреновић је, такође, био један од људи који је условно речено имао доминантну улогу, а касније и доминантну, зато што се Борисав Михајловић разболео и дошло је до неког неспоразума између њих двојице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, како се сада Ви ту водите у том селу, коме припадате?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја сам, ја претпостављам да смо припадали територијалној одбрани села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неку потврду добили, спомињали сте истражном судији неку потврду, па сте рекли да ћете приложити, па не знам да ли Вам је истражни судија узео ту потврду?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Мислим да није, рекао је да ће узети, па није. У тој потврди је, та потврда је, уствари, излазница коју сам добио, сада да ли је то месна заједница, вероватно месна заједница у центру села и коју ми је издао један од службеника да бих могао да напустим село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је у тој потврди писало?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, укратко само да, каже се да сам учествовао у ослобађању села, стављен је погрешан датум доласка и датум до када сам био, ништа више. То није, та потврда чак мислим да није, могу касније да је приложим, није на обрасцу, него на обичном папиру, са печатом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са печатом, чега?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја мислим територијална одбрана или месна заједница села Ловас, могуће да је месна заједница села Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама дао ту потврду?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Неко од службеника месне заједнице, не познајем човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми даље, у вези ових, кажете, неке сте задатке добили. Од кога Ви то добијате те задатке, нешто сте помињали чување страже по ободу села?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вама издаје те задатке?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, нико ми није издавао задатке, једноставно би дошао човек из територијалне одбране и неки цивил и одвео нас на положај на коме ћемо ту ноћ остати, јер ми сами не бисмо знали где да одемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли Вам је.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У пар наврата је било униформисано лице, а пар пута је био цивил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Вам је Борисав – Бата Михајловић или неко други, рекао да ћете Ви то радити убудуће? Разумете, Ви кажете долази неки мештанин, одводи Вас, а да ли Вам је речено пре тога да ћете такве задатке радити по?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Он је заједно са мном ишао на те задатке, Борисав Михајловић и ми смо чекали да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко конкретно Вама или њему или било коме каже да ћете такве неке задатке обављати?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја то не знам. Где бих ја то био да присуствујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, мало је, долази неки мештанин кога Ви не знате, води Вас негде да чувате стражу, а претходно Вам уопште није речено да ћете такве неке.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, апсолутно је било необично, јер ми нисмо ни требали да будемо у том селу. Чак борци који су већ били у селу, су мало негодовали, када смо ми дошли, рекли су да им ми нисмо потребни, да смо закаснили и да ми нисмо потребни више ту и зашто смо дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то борци, кажете, борци који су рекли да им нисте потребни?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не знам, неки који су пре нас били ту, вероватно неки добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви их не знате?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тај мештанин што Вас доводи, што Вас одводи где ћете да стражарите, да ли су то били пунктови неки по ободу села или негде неки објекти?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нешто у објектима на периферији села, нешто у рововима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то лице униформисано?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Није било једно лице, више лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без обзира, значи једно или више?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У пар наврата су била униформисана, а у пар наврата су били цивили, нисам улазио у то ко су они, претпостављам да су људи од поверења. Није ни моје било да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Једва смо чекали само да се реши питање и да идемо даље, мада мени је било врло необично да наоружање, односно када сам добио наоружање, већ ми је било јако сумњиво, задаци

које смо требали да извршавамо, су озбиљни, које смо требали да извршавамо, значи, гоњење диверзантских група, то су врло озбиљни задаци и наоружање и опрема коју смо добили, је апсолутно неодговарајућа за такве задатке и људи су се бунили, одмах у почетку, било је незадовољства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли су то једини задаци то чување страже?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши били?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, нисте ми рекли датум када сте дошли у Ловас, ако га се сећате?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Дан после заузимања, ја тада нисам знао који је датум, али очигледно да је 11.-ти, ако је село заузето 10. октобра, очигледно да је 11.-ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте тада, пошто кажете дан после заузимања, да ли сте приметили нешто у селу да је било неке борбе, нешто, кажете, дан после заузимања или рецимо неке лешеве или тако нешто?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да, видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте то уочили?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: При кретању, при уласку у село, поред пута сам уочио једно тело у каналу, али то је, мислим да је то чак пре силоса, да сам уочио једно тело у каналу, али не знам да ли је било у униформи или не и у самом селу када смо се, када смо изашли из аутобуса, видео сам једно тело близу центра. Било је трагова борбе на неким објектима, од удара пушчаних зрна и веровтно противоклопних ракета или од тромблонских мина, али није било много оштећења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте у селу уочили.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Мада се нисам, нисам ја обилазио село и вршио инспекцију, значи у центру села што сам видео, није било много оштећења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у селу уочили присуство војске, мислим на војску, да тако кажем, регуларну војску?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да, знам на шта мислите. На улазу у село сам приметио оклопна возила, мислим да су били тенкови и оклопни транспортери, али у мањем броју, а у селу сам приметио, у самом центру, тенк «Т-55», мада ми није било јасно коме припадају и како се ту затекао, зато што су ознаке на њему биле нестандартне, белом бојом, вероватно четкицом исписане неке ознаке, ја то нисам до тада приметио у пракси, тако да не знам да ли је то војни тенк или је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте уочили присуство неке војне полиције у селу?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је постојала у селу нека?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Приметио сам, приметио сам војнике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојала у селу нека команда или нека зграда која се тако звала?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: То не знам, знам за месну заједницу, сада, то је једини објекат у који сам ушао и то само једном и школа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се та зграда где тврдите да сте били смештени, налази у центру села?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се та зграда налази прекопута школе?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се прекопута те зграде налази нека онако као вила, кућа нека?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Прекопута зграде у којој сам боравио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекопута зграде у којој сте били смештени?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, ја мислим да је то месна заједница, објекат са стубовима и луковима, колико ми је у сећању, али нисам имао утисак да је то приватна кућа или вила, можда бркам, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се у тој згради нешто дешавало, да Ви видите да улазе нека униформисана лица или тако нешто?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, наравно. У центру села је стално била активност војна, како војних лица, тако и цивилних, јер било је доста кретања људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тих дана да ли сте приметили да је уведен неки полицијски час или тако нешто, да је било неко кретање, да је морало са неким пропусницама, дозволама или тако нешто?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: За пропуснице не знам, али знам да ми нисмо смели да се крећемо у вечерњим сатима по селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По самом селу, да ли је тако?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нисмо смели уопште да се крећемо, значи ко се затекао на пункту или на стражарском месту, ко је био, није, било је врло небезбедно кретање, вероватно, не сећам се да је био полицијски час, али знам да је, да нисмо смели да се крећемо. Неко нам је рекао да не смемо да се крећемо, али не знам од колико часова поподне, свакако у вечерњим сатима није смело да се креће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте примећивали мештане тог села?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било нешто необично на њима?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, мислите на траке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да Вам не бих ја, мислим, стављала речи у уста.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Наравно, сви су носили, сви су носили беле траке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су траке носили?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: На надлактици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Руке, на надлактици руке?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: На надлактици, да, а ми смо носили на нараменицама, само што смо мењали боје и положај, лево или десно раме, због распознавања да не би дошло до међусобне ватре, пошто је то било уобичајено, стално су се дешавали инциденти, да је долазило до отварања ватре између наших снага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама то нешто било у том тренутку чудно да видите те људе са тим тракама?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, то је, мислим, током целог рата била пракса. И ја бих носио да сам био цивил, мислим, безбедније је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу, да ли можете да појасните да би сви знали?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Значи да су наши, да су из села. Ако би се појавио неко без траке, могло би се претпоставити да је улез, тако да сам цивил, и ја бих носио ту траку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили да неки људи иду на неке радове?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да. Врло брзо су већ, можда већ, да ли дан или два после нашег доласка, била је жива активност привредна, кретала су се возила, трактори, било је доста људи у радним оделима, додуше, била су и одела која нису, нисам сигуран да ли су радна, мени је деловало као да су цивилне заштите. Значи, велики број људи је био у радним оделима, плавим и униформама, мислим да је цивилна заштита у питању, тако да, било је активности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели да неки људи одлазе на неке радове или?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи имали неку пратњу оружану када су ишли у те радове?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: То нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У центру села не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту, колико кажете, боравили сте до тог момента, колико сте Ви укупно провели у месту Ловас?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Од 11.-ог до 21.-ог мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ту у том селу упознали неку месну власт и да ли је таква власт и постојала?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нисам никога упознао и нисам имао потребе да упознајем, зато што сам чекао да будемо пребачени тамо где треба да радимо озбиљне ствари, а не оне послове које може сваки пензионер да обавља. Људи су били незадовољни због статуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тог дана када се десио овај догађај због кога сте Ви оптужени, Бата Михајловић Вам је рекао – партизани иду у неку акцију?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, питао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте претходно чули од Слободана Хрњачког, тако сам ја разумела. Да ли сте разговарали са Батом Михајловићем о каквој се то акцији ради, који су то партизани?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нисам, разговор је био врло кратак. Ја сам га питао да ми објасни о чему се ради и да сам добио информацију да треба да учествујемо у некој акцији, он ми је рекао: «Да, партизани спремају неку акцију претреса» и био је мало резервисан према томе. На вулгаран начин ми је рекао шта мисли о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, мислим, суђење је.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Без обзира на присуство Вас и дама? Рекао је да партизани спремају неку акцију, а да се њему кења због таквих ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то када је рекао партизани, на кога је он мислио?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, у том, термин «партизани» је резервисан за територијалну одбрану, али у том тренутку је мислио на војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: А после тога рекао ми је само да ми који немамо нека задужења или нисмо били ту ноћ задужени, да војска очекује да се прикључимо, да им помогнемо и отишао је да се одмори, пошто је имао неки здравствени проблем. А у школу је дошао да види да ли има чаја, да узме чај и после тога смо се разишли и без икаквих информација сам уствари чекао да добијем информацију од оних који треба да воде акцију, да добијем додатну опрему и муницију, зато што ништа нисам имао код себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пошто он Вама то није објаснио, да ли Вас је упутио ко ће Вам дати ту информацију?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам није рекао ко ће Вам дати муницију, ко ће Вам дати неке детаљније информације, претрес терена, где, шта, како?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ту када, кажете, Ви сте ту били испред 'школе, да ли сте Ви ту чекали или сте одлазили на неко друго место да?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, не, био сам испред школе и повремено сам улазио у школу, јер нисам, ја не знам ту ноћ где сам провео, да ли сам спавао у стану или сам био на положају, углавном, нисам баш био вољан, то јутро нисам баш био вољан за било какву активност и вероватно сам улазио у школу и мало седео, па излазио, али сам ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте чекали да идете у акцију?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У школи и испред школе, да, да, чекао сам да ми се неко обрати, мени, Мији, да нас организује, да кренемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, спомињете да су ту до школе дошли нека војска, цивили, Ви кажете притвореници?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Мислите на колону која се формирала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то све дешава испред школе?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, у улици према задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то удаљено од места где Ви стојите?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, оно што је мени у сећању, да то није тако далеко, растојање мање од сто метара, тако да када сам ја следећи пут изашао на ту страну, са те стране школе у којој је улица, која води према задрузи, видео да је колона већ формирана и била је јако дугачка и малтене, дошла у непосредну близину школе. Значи, колона је била врло близу школе, а зачеље је било далеко, можда је то колона била од шездесет метара, седамдесет, не знам. Нисам обраћао пажњу на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била једна колона или више колона?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Једна. Мој утисак је да је једна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колона чега?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Војника и тих радника, притвореника, цивила или како већ хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једна колона?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Четири колоне, значи две колоне војника, две колоне притвореника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су биле те две колоне притвореника?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У средини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ове колоне војника?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нормално, са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: И људи на тротоарима са обе стране, наоружани и цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у тим колонама војника?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, колона се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вам нисам поставила питање.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Овако ћемо, постављате питање или треба да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вам завршила ово питање.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Завршите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су у тим колонама војника, колонама или испред колоне или било где, били неки официри?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте тврдили, помињали сте неке официре.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да, врло неопрезно, рекао сам да су официри, мада то су људи за које сам ја претпоставио да су старешине, али то сам уочио пре самог догађаја, код скретања колоне у детелину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Тада сам, у истрази сам рекао да сам тада комуницирао са неким људима за које сам мислио да су официри. А ја сам, оно што могу да Вам кажем, претпоставио да су то старешине и када сам се обратио тим људима, они су први реаговали и деловали су ми мало, хајде да кажем, озбиљније, тако да сам ја претпоставио да су то официри, подофицири или неке старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали ти људи нека обележја, да су официри?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја тога не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте у истрази спомињали.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Јесте, ја сам негде у комешању које је ту настало, имао утисак да сам видео неке са звездицом, али то су могли да буду и подофицири, могао је неко да, значи то је мој утисак. Могао је неко да користи звезде које смо ми одбацили са наших униформи, па да се закити. То не могу да дефинишем и не могу да тврдим са сигурношћу, такав је мој утисак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а на основу чега Ваш утисак да су ти људи неки претпостављени њима, на основу чега закључујете, то што кажете, озбиљнији, шта?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, први су реаговали на моје запажање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли овде када се налазите испред школе и с обзиром да очекујете да добијете муницију и конкретне детаље, да ли сте видели некога или се распитали, коме да се обратите, јер и Ви крећете у неку акцију?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, ја сам чекао да се нама обрати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, откуда они знају ко сте Ви, да би Вам се обратили?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Они су, бар по томе што је Бата рекао, очекивали нашу помоћ, а ја нисам, требало је они нама да се обрете, ми смо ту били, у центру стајали, а с обзиром да је ту било неког неспоразума између њих, нека расправа је била и нешто што баш не би требало да се дешава у војсци, ја сам се држао резервисано, нисам хтео да прилазим, док се ситуација не разјасни и док не видим ко заиста води акцију и ко иде у акцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, од тих, Ви гледате, ту сте испред школе, сада кажете сто метара је та задруга.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Вероватно, можда и мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли они долазе до Вас ту до школе, све те четири колоне?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Они су се формирале, те четири колоне су формиране у тој улици од задруге до школе и после кратког времена су кренули. Прошли су поред мене и Мије и ми смо се прикључили на зачељу. Сада не знам да ли се још неко прикључио од људи, ту је ипак било још бораца у центру, ја не знам да ли се још неко прикључио, осим ових за које тврдим да су касније били, значи говорим о четворици поред мене и Мије, нас добровољаца које познајем. Значи, не знам да ли се још неко прикључио или је неко изашао из колоне. Када говорим о колони, о тим колонама и броју војника и тих притвореника, говорим само о броју који је прошао поред мене. А шта се напред дешавало, то ја нисам могао да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је било ту неко лице које командује тој колони војника?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта се дешава са овим другим Вашим, да кажем, друговима које Ви познајете?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Саборцима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саборцима?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Добровољцима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ови који су овде оптужени, Јован Димитријевић?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У тренутку када се формирала колона? Не знам, ја нисам ни, осим Јовице, тј. Димитријевић Јована, ја нисам приметио да се још неко прикључио. Значи, нисам их уочио, јер ја сам био мало зачуђен присуством тих људи у оделима и цивилним оделима, у радним оделима и цивилним и мало нисам могао да обратим пажњу баш на детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили Драгана Бачића, Зорана Косијера?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У том тренутку не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље када се креће та колона?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Код уласка у детелину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте приметили?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ту сам, да, ту сам их приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога, у току кретања колоне?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нисам могао, зато што је колона била велика, врло дуга, а деформисана, кривила се и ја нисам имао по дубини преглед, био сам на зачељу, нисам могао да имам преглед по дубини, поготово што људи се нису кретали баш правилно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а с обзиром да сте Ви видели, кажете, нешто Вас је ту зачудило, ти цивили?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да су неки људи ту нешто повређени, да имају неке повреде?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Озбиљније?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Покушавао сам да их пребројим, поиушавао сам да их пребројим брзо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С обзиром да Ви немате сада ни од кога никакве инструкције, не добијате ни муницију, шта Вас опредељује где ћете сада Ви, иду неки цивили?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, био сам у великој недоумици, али сам нашао себи решење да ти људи вероватно иду на неке радове, пошто је значајан број њих био у тим радним оделима, плавим, а бојао сам се да ако се не прикључимо, а нешто војска води у акцију и буде нешто неуспешно, да ће нас оптужити, можда управо због тога што ми нисмо учествовали, да будемо ми окривљени за неки неуспех.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко ће да Вас оптужи?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, даље, приликом кретања ту колоне, да ли је то било?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Разумете, ја нисам имао реални страх, када кажем бојао сам се, нисам имао реални страх, већ сам размишљао да ако се очекује да се ми прикључимо, ми се не прикључимо, теретиће нас да смо кукавице, или да нећемо да сарађујемо или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, војска, не кривично, него да ћемо можда имати неку моралну одговорност, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Није мени претила никаква опасност реална.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли се нешто необично дешавало у кретању те колоне, током кретања од?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Мислите на, знам на шта мислите, на застајање и на претрес кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим ништа, питам Вас.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, колона је застала у једном тренутку и извршен је претрес кућа, последњих кућа на путу према силосима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неки инцидент био успут да се нешто десило?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Десило се убиство човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то видели или где се то дешава?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, видео сам, непосредно пре уласка у детелину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, ко је то учинио?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Видео сам човека који је пуцао, али нисам му видео лик и био сам релативно близу, свакако мање од двадесет метара, али не знам који су разлози.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били, кажете, нисте видели лик, али каква је униформа тог човека?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Маскирна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели оружје?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нисам видео оружје, али знам из чега је пуцано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу звука?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо какво.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Аутоматска пушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, да ли је то била рафална пуцњава?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како су били обучени ти људи, ти војници, да ли Ви нешто причате са њима, да ли знате ко је то, одакле су, којим формацијама припадају?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, ништа нисмо знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су били обучени?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Маскирне униформе, претежно зелена боја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када кажете маскирна, то су оне шарене маскирне униформе?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да, да, као лишће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте у току кретања и током целог тог пута и током скретања у детелину, приметили да њима неко нешто каже скрени овде лево, десно, да им издаје неке команде?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се они у току кретања понашали баш као војска, уредно да се крећу, онако под конач?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Колона се деформисала, људи су били невољни и бар у задњем делу колоне, гунђали су стално, да тако кажем, било је застајања, развлачења колоне и кривљења и појединци из колоне су излазили ван колоне и покушавали да, посматрали и покушавали да убрзају колону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: И ништа, наставило се даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када дођосте до тог скретања за ту детелину, ту ливаду, ко је рекао да се ту скрене?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја то не знам, чело колоне је можда било седамдесет метара од зачеља или шездесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите, пошто сте Ви на крају, имате преглед целе те четири колоне?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: По дубини? Немогуће, зато што људи нису стајали како Ви кажете под конач, већ су били померени мало лево и десно и ја нисам имао преглед по дубини колоне, то сам рекао на почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у том, на том делу куда се Ви крећете, да ли постоји неки војни пункт или нешто?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не сећам се, могуће, али се не сећам да смо прошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, пошто кажете, не видите ко то тамо каже колони, односно све четири колоне да ту скрену, реците ми, да ли Ви видите где се налазе Ви и Мија Вукосављевић који је сада покојни,

налазите се на зачељу колоне, да ли видите где се налазе ови људи које знате, значи, Зоран Косијер, Драган Бачић, Јован Димитријевић?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, Димитријевића сам видео можда у једном тренутку само и то пре скретања у детелину, око средине, али на тренутак само сам га видео, а остале нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видите их?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Слободан Хрњачки, звани «Сајџија», да ли њега видите где се он налази?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, њега сам на крају видео када је отрчао по помоћ, нисам ни знао да је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је од ових у маскирним униформама војске за које Ви не знате ко је, шта је, да ли је ту било неко војно лице или неко ко је претпостављени, неко ко је ту сада усмеравао нешто или тамо када се војска распоређивала, кажете, улазе у ту детелину, да ли је рекао, постројте се овде?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, ко цивилима каже где да стану, како да се распореде?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, ја сам био, моја пажња је била усмерена на узвишење са леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви остајете?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја сам само повремено, само сам повремено погледао према детелини, тако да не знам које су радње све радили у детелини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви остајете ту негде, разумела сам Вас, ту код асфалтног пута, тако нешто?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На асфалтном путу?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, више са леве стране, највише сам био на левој страни пута, зато што је то узвишење на левој страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у истрази сте спомињали да управо ту, тада на том месту, на асфалтном путу, су са Вама неки официри.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте два нека официра.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да објасните то, тај Ваш исказ из истраге.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја сам се обратио људима одмах после убиства тог човека из колоне. Људи су били врло узнемирени, људи су били врло узнемирени после убиства тог човека и једноставно су се

сакупили у групу и нису знали шта да раде, нису очекивали да ће тако нешто да се деси, јер тај човек који је пуцао, није се понашао баш нормално. Он није обратио пажњу чак и на то да може да погоди још некога на том путу и викао је јако. Људи су се после убиства, људи су се збунили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули, него.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја сам, пошто сам претходно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније, показују ми да Вас не чују.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Претходно сам приметио тај детаљ на узвишењу, десило се убиство, људи су се скупили у групу и ја сам се тада обратио практично целој групи, а тих пар људи за које сам ја изјавио да су официри, су мени упали у очи као одлучнији или да сам прво њихову пажњу привукао. И тако сам и претпоставио да су неке старешине, али не могу знати да ли су официри или подофицири или да ли су уопште битни за управљање јединицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како Ви сте прво њихову пажњу привукли, шта, на основу чега сада Ви?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Они су стали, они су се прво мени, када сам се обратио групи, ти људи су први реаговали, са њима сам комуницирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали неки двоглед код себе тада у том тренутку?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, не, нисам имао ништа осим пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, помињете овде силос, пуцање силос, тамо оштећен силос, да ли је то било близу Вас тај силос?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја нисам рекао да је силос оштећен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте помињали.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Рекао сам да сам видео поготке по растињу ту испред силоса, а то ниско растиње је одмах, то ниско растиње се налази на крају ове парцеле у којој се трагедија десила. После тог растиња се налазе неки нижи објекти, а иза тих нижих привредних објеката се налазе силоси. Јасно се виде погоци по зидовима када се распршује материјал зида и прашина од удара зрна, значи нисам видео оштећења, већ дејство зрна по објектима, то су сви могли да виде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, тај моменат тог распоређивања тих људи по тој ливади, хоћете то мало детаљније да објасните.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја уопште не знам како су се распоредили, ја сам само видео да су распоређени и да су кренули уздуж ливаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите Ви, ко их распоређује, то сте рекли не, а?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Видим када су се кретали, њих видим у тренутку кретања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите, да ли се ти људи држе нешто за руке, колики је размак између њих, мислим на ове за које Ви кажете, притвореници?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У првом строју, притвореници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Врло близу су стајали један до другог, за држање нисам сигуран да ли су се држали за руке, то нисам уочио, а кретање је било као што сам описао, лагано и пипање ногама испред себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу то пипање ногама?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Бирали су где ће да стану. То су исто радили и војници из другог строја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели, да ли то њима неко говори да то они раде или како?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели или то не?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нисам видео, нити сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и у том тренутку шта сте Ви размишљали, шта је сада ово, шта Вама то, да ли је Вама деловало то нешто необично то пипање ногама, гледање где ће да стану, да ли сте размишљали Ви у том моменту нешто?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте помислили?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Колико сам могао, размишљао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте помислили?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, није ми било јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Није ми било јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тих људи, да ли су сви ти притвореници били распоређени, кажете по ширини, да ли су сви ушли у ту ливаду?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, не знам, вероватно јесу, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, иза њих, ко се налазио и на ком одстојању?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Иза њих се налазила војска на двадесет метара, приближно, можда мало више, можда мало мање, а непосредно

иза притвореника на левој страни група бораца, вероватно шест, међу њима Косијер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између те две?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Између војске и притвореника, али у непосредној близини иза притвореника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шест њих?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Највероватније шест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате који су то људи тих шест?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Косијер Зоран, Димитријевић Јован, али њега нисам уочио у тренутку кретања, него после експлозије, да га је Бачић извлачио. За њих двојицу знам да су били иза притвореника, а за остале не знам ко су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта они раде?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: За Бачића не знам, можда је и Бачић био, али ја нисам, нисам уочио, ја сам видео да после експлозије Бачић истог тренутка извлачи Димитријевића, тако да претпостављам да је и он био у тој групи напред, а за остале не знам ко су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта раде они?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Исто што и притвореници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иду за њима и?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: И пипају ногама, бирају где ће да стану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта ради овај трећи строј за који кажете да су били војници?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Исто тако, исто то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је њих било у том кретању?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не могу да проценим, вероватно, строј војника? Претпостављам да је двадесет или више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови други су овамо где и Ви, ови други војници?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Борци, војници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Један део је био на путу, један део у каналу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се тај канал налази гледано из правца Ловас-Товарник?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Постоје два канала, то су канали за одводњавање пута, вероватно, са обе стране пута, с тим што канал који је са стране пута према детелини, је чини ми се дубљи или је такав утисак мој био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У ком су они то каналу били, у том до детелине или овај овамо?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: На кога мислите, на војнике? Један део војника је био у каналу са супротне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи са леве стране?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Са леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледано из правца Ловас-Товарник?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Гледајући, са леве стране и осматрали су узвишење изнад, а један део бораца, али не знам ко су, ко су били ти људи, је био на путу и на насипу, на нагибу насипа према каналу према детелини. То су они који су умало настрадали, који су умало настрадали, када је отворена паљба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили како су држали пушке из другог и трећег тог строја, значи војници и ти који се налазе, добровољци и Ваше колеге, односно борци, саборци, како су држали пушке у тренутку кретања тих цивила?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја мислим ловачки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: На ловачки начин, чини ми се, већина на ловачки начин, значи пушке у рукама, са цевима надоле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови други, сви су тако држали или?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, већина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већина?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: А неки су на раменима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, колико метара, коју путању прелазе у том кретању?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивили, па и ови остали, пошто тврдите они иду иза њих, како сам ја разумела?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да, не знам, не могу да проценим, зато што нисам обраћао пажњу. Углавном они су прешли, углавном експлозија се десила у другој половини парцеле и тај простор на коме се то одиграло, је негде, ово је врло приближно, с обзиром на толико година колико је прошло, четрдесет метара ширине и осамдесет метара дужине, а сама парцела је много већа, сама парцела је много већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то Ви хоћете да кажете да су прешли једну половину парцеле, кажете, не знате?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нисам сигуран у ком делу парцеле су ушли, можда нису на сам почетак парцеле ушли, у то нисам сигуран, али рецимо да су прешли половину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када сте рекли четрдесет са осамдесет.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: То је простор друге половине парцеле где се све одиграло

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то када кажете ширина парцеле.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Четрдесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите поред асфалтног пута или?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Уздуж асфалтног пута је дужина осамдесет метара, приближно, а ширина, значи попречно у односу на асфалтни пут, је око четрдесет метара или више, али ово је заиста врло приближно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и Ви њих видите у другој половини парцеле у том моменту када се то десило.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате који пут су прешли, јер не знате тачно одакле су. Да ли је пре тога, значи, уласка тих људи у ту ливаду, да ли сте чули неки разговор са тим људима, да је њима неко говорио, признаћете ви где су усташе минирале, да ли су им такве речи неке упућиване?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нисам чуо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви посумњали да се ту налази неко минирано подручје?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не. Детелина је изгледала потпуно безопасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је го пипање и гажење ногама првог и тог другог строја, указивало да се ту можда налазе мине?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, ја претпостављам да је то био, тада сам претпостављао да је то био само страх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Па, од можда опасности, од, да нешто има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то може да буде?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Шта може да буде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По земљи се гази.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ви хоћете да ме наведете на закључак да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, уопште Вас не наводим, него само у том моменту да ли сте размишљали, у том неком правцу, Вама тужилац ставља на терет да сте посумњали да је то подручје минирано, па Вас ја у том правцу испитујем.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја нисам знао ништа о томе, нити сам сумњао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Мени је потпуно безопасно то изгледало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Чак сам помислио да симулирају, да после убиства оног човека када је дошло до великог узнемирења људи, да је то симулирање да нешто раде и да ће, и да од акције нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, једног момента када сте помињали да из правца тога силоса нешто се пре овога свега, да је као нешто тамо сте гледали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да направимо паузу, онда.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 15 минута и биће настављен у 11 часова и 45 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 11 часова и 55 минута.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је пре започете паузе, оптуженом Миодрагу Димитријевићу позлило у судници, па је мишљење здравствене службе суда да због свог здравственог стања, повишеног крвног притиска, не би било препоручљиво да даље остане у судници.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ОДЛАЖЕ и следећи одређује на дан:

*15. октобра 2008. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.*

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

Према оптуженом:

ЈОВАНУ ДИМИТРИЈЕВИЋУ, на основу чл.142. став 2 тачка 5. ЗКП-а,

ОДРЕЂУЈЕ СЕ ПРИТВОР

који му се има рачунати од дана 19. септембра 2008. године и трајаће до даље одлуке суда, а по овом решењу најдуже два месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имајући у виду досадашњи ток овог поступка, имајући у виду тежину овог дела описаног у оптужници и тежину радњи које се стављају оптуженом на терет, да је педесет цивила вођено у поље за које се сумњало да је минирано, те имајући у виду тежину настале последице, такође описане у оптужници, да је ту двадесет људи смртно страдало, а да је једно лице убијено приликом кретања, те водећи рачуна о свим доказима прикупљених током истраге, па имајући у виду и досадашњи ток поступка, одбране оптужених на претресу и јучерашњи ток главног претреса, испољену једну безобзирност оптуженог Јована Димитријевића, када је износио своју одбрану, где он признаје да је у моменту извршења дела био тамо и да је у том тренутку био удаљен, био врло близу тих цивила и да је, како сам каже, разговарао о женскама, то је било непосредно пре него што се ово десило, суд је прибавио мишљење тужиоца. Тужилац сматра да су испуњени услови да се њему одреди притвор, па је веће донело једно овакво решење. Против овог решења дозвољена је жалба Врховном суду, у року од 24 сата, а жалба не задржава извршење решења.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА